

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Social

اجتماعی

علی طهماسبی
فرستنده: حمید بهشتی
۱۶ مارچ ۲۰۱۸

نوروز

برای ما ایرانیان، افغان‌ها، تاجیکان، و برخی ملت‌های دیگر در این جغرافیا، نوروز واسطه پیوندان با طبیعت زنده و نو به نو شونده است. انگار هوای این طبیعت سحر آمیز، به سان روح مسیح، جان ما را هم به رستاخیز آشتی، آفرینش، و رهائی از جمود و تعصب می‌خواند. و به این گونه است که نوروز واسطه پیوند دل‌های دور به یکدیگر می‌شود، واسطه آشتی با خویش و بیگانه می‌شود.

نوروز، نیایش را از آسمان به زمین می‌آورد. از خدا به خلق خدا معطوف می‌کند. قبله را از خانه کعبه به خانه همسایه می‌چرخاند. کدام جشن دیگری می‌تواند این چنین زنده و اصیل باشد؟

نوروز آمده، آورده‌های افسرده در ساق گیاهان را شراب زندگی تازه بخشیده و به شور و شوق و مستی در آورده، قباب سبز بر دشت و دمن رویانده، چشمه‌های زلال و پاک از جای جای کوچه باغ‌ها و دامنه‌های کوهستان زمزمه کنان جاری شده‌اند.

نوروز، نامه‌های خداوند ما را در نرگس و بنفشه و شقایق و گل‌های وحشی صحرا نوبت به نوبت می‌گشاید. پرندگان آوازخوان انگار منتظر این نامه‌ها بودند، انگار خواندن این نامه‌ها را آموخته‌اند که صدا به صدای هم انداخته و سمفونی بزرگ هستی را در دشت و صحرا طنین‌انداز کرده‌اند. کدام نیایش و کدام شادمانی می‌تواند این‌گونه اصیل باشد؟

نوروز آمده، با همه نامه‌های خداوند زنده ما. فرصتی ارزانی داشته برای دوست داشتن، برای صلح و آشتی، برای آفرینش‌های تازه و رهائی از جمود و سنگوارگی. باشد که ما هم به نوروز بیاییم و گامی به روز نو بگذاریم. امید که زلالی چشمه‌ها برای ما آیتی باشد تا برای صافی و زلالی جان خویش اندیشه کنیم. باشد که تتگ نظری‌ها، بخل و حسدها، تکبرها و خود بزرگ‌بینی‌های توهم آلود را دور باش بگوئیم. امید که با گام نهادن به روزهای نو، طرحی نو برای زندگی در افکنیم. طرحی که شاید اندک اندک دروغ و فقر و دشمنی و زندان را چاره کند. بادا که چنین باشد.

نوروز ۱۳۹۶/مشهد

<http://ali-tahmasbi.com/index.php/2016-12-13-10-00-16/262-2017-03-20-06-32-57>